

OD REDAKCJI

W życiu społeczeństw zachodnioeuropejskich zauważa się dwa charakterystyczne trendy: podkreślanie znaczenia kultury lokalnych społeczności i narodów oraz dążenie do łączności, do likwidowania barier administracyjno-politycznych utrudniających wymianę dóbr kulturalnych. Intensywność owej wymiany jest probierzem rozwoju danego społeczeństwa. Dla żadnego narodu nie jest więc rzeczą bagatelną pozycja, jaką zajmuje w wyżej wspomnianej wymianie. Wymiana ta odbywa się na różnych płaszczyznach i za pomocą różnych kanałów. Jednym z nich jest diaspora, wychodźstwo. Żywa część jednego narodu wtopiona w inne społeczeństwo intensyfikuje wymianę, tworzenie i rozwój kultury w sposób szczególny, nie dający się niczym zastąpić. Naród polski ma tu wielką szansę. Interakcja kulturalna z wielomilionową Polonią może przynieść wielkie korzyści dla Macierzy, dla Polonii i dla krajów jej osiedlenia.

Katolicki Uniwersytet Lubelski, którego dewizą jest „Deo et Patriae” — służyć Bogu i Ojczyźnie — pragnie również tę szansę wykorzystać. Chce po prostu kontynuować tę misję, jaką od wieków pełni Kościół katolicki w kulturze wielu ludów, w tym również w kulturze polskiego narodu. Myśl tę podjął już w 1920 r. pierwszy rektor KUL ks. Idzi Radziszewski, a zrealizował ją obecny Rektor wraz z Senatem Akademickim, powołując uchwałą z dnia 11 X 1972 r. Zakład Duszpasterstwa i Migracji Polonijnej KUL. Zakład ten ma służyć idei łączności Polski z Polonią, na płaszczyźnie naukowej pragnie ukazywać i opracowywać problemy polonijne, odsłaniać jej wartość i zbliżać ją zainteresowanym stronom.

Owocem działalności Zakładu są m. in. *Studia polonijne*, których tom pierwszy oddajemy do rąk Czytelnikom w kraju i za granicą. Pragniemy, aby służyły one wzajemnemu zrozumieniu, zbliżeniu i umacnianiu pozycji kultury polskiej i Polonii w integrującym się świecie.